

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

(Από τὰ «Απομνηνεύματα» γνωστού Έλληνα αστυνομικού).

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου) Α δὲν ἦταν καυρὸς γιὰ σκέψεις καὶ λόγια... Εἶπε πάλιν τὸν ἀνδρωπὸ μὲ τὸν ἀστυνομικὸν πὸν παρακολουθοῦσαν...

διὸ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ, τὸν ἕνα πῖστον τὸν ἄλλο καὶ μὲρὸς ἀπὸ αὐτῶν τὸν ἄγνωστο, νὰ βαδίσῃ ἀσκολα πρὸς τὸ παλάτι...

— Τὴ γίνετα; τὸν ρώτησε ὁ Ἀρχηγός. — Ἥσυχια, ἀπάντησε ἐκεῖνος. — Καλὰ, ἔξακολούθησε τὴ δουλειά σας...

Πέρασε πρᾶγμα ἀντίκρι, προχωρήσαμε γήγορα-γήγορα καὶ σὲ λίγο διακρίναμε καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς...

Ὁ ἄγνωστος εἶχε διατάξει ἕνα ζωνιάκι. Τὸ ἔπαι καὶ ἔζητισε καὶ δεύτερο. Ὁ Ἀρχηγὸς τὸν ζήτησε προσεκτικὰ...

— Παιδιόκοιτρο! μοιφοῦρισε ἔξαφνα ὁ Ἀρχηγός. — Λέξ; ρώτησα σιγα. — Ναι, ναι, πολὺ ἐπικίνδυνο φορεθί. Πέρασαν λίγα λεπτὰ σιωπῆς...

— Καὶ ἐπιπλέον, οὐτε Ἀθηναῖος, οὐτε ἐπαρχιώτης, Ρομιὸς, μὰ φεμιένος ἀπ' ἔξω... Τὸν ἀκούγα κατάληκτος...

— Τώρα τελευταία ἔχει, φαίνεται, οἰκονομικὲς στενοχωρίες. Καὶ φαίνεται ἀκόμα νέος ἀπὸ καλὸ σπιτί, μὰ παραλιμνένος... Ὁ ἄγνωστος εἶχε ἀνάψει τώρα ἕνα τσιγάρο καὶ κάπνιζε...

— Νὰ μοὺ κόψουν τὸ κεφάλι, εἶπε σιγα ὁ Ἀρχηγός, ἀν αὐτὸ τὸ μοῦτρο δὲν μὲ ἔχει ἐρθεῖ ἀπ' τὴν Αἴγυπτο!... Ἐξαφνα ὁ νέος σημάχθηκε, πλήρωσε τὰ ζωνιάκι ποῦχε λει καὶ βγήκε ἔξω...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο διάσημος Γάλλος ποιητής Κορνήλιος.

τὴν παρουσίᾳ μου. Μπρὸς τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου τοῦ τραπεζίτου, ὁ Ἀρχηγὸς χαμοῖερθε λίγο, προσποιούμενος πὸς καθαρίζει τὰ παπούτσιά του...

— Ἐξαφνα τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρχηγοῦ ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ. Κάτι εἶχε δεῖ, κάτι εἶχε ἀνακαλίψει. Εἶχε λύσει ἀσφαλῶς τὸ πρόβλημα ποῦ τὸν ἀσασχολοῦσε.

— Ἄνεθίκαμε ἐπάνω. Καθήσαμε στὴ μεγάλη αἴθουσα ἀνεμονῆς καὶ ἄρχισε ἡ ἐξέτασις τοῦ προσωπικοῦ, ἡ ὁποία, καθὼς κατάλαβα, γινόνταν ἀπλῶς γιὰ τοὺς τύπους. Ὁ σκοπὸς τοῦ Ἀρχηγοῦ ἦταν ἄλλος ἀσφαλῶς...

— Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά τῆς ἐξετάσεως τῆς καμαριέρας, ὁ Ἀρχηγὸς σκεφτόταν ἀρετὰ κρινε τῆς κάμει κάδε ἐρώτησι. Τὴ βασάνισε μισὴ ὥρα περίπου, ρωτώντας τὴν τὰ πὸ ἀλλότρια πράγματα...

— Ὅταν ἡ ἐξέτασις τῶν ὑπηρετῶν τελειώσε, ὁ Ἀρχηγὸς ζήτησε νὰ δῇ ὅλα τὰ δοματῖα τοῦ μεγάρου. Ὁ τραπεζίτης τὸν ὠδήγησε παντοῦ προθύμως...

— Ἐχει ταράτσα τὸ σπιτί; ρώτησε ἔξαφνα ὁ Ἀρχηγός. — Φυσικὰ ἔχει, ἀπάντησε ὁ κ. Λιάκος. Ὁ τραπεζίτης παραξένευτηκε. Ὅστος μὲς ὠδήγησε στὴν ταράτσα...

— Ὁ Ἀρχηγὸς ἔκαμε μερικὲς βόλτες κυττάζοντας δὴθεν τὸ θέσιμα ποῦ ἀπλονόταν ἐμπρὸς μας, εἶδε δ,τι ἦθελε νὰ δῇ καὶ εἶπε στὸν κ. Λιάκο: — Αὐτὸ ἦταν... Ἄς κατέβουμε.

— Ὅταν κατέβηκαμε κάτω, μὰ νοσοκόμος ἦρθε καὶ εἶπε κατὶ στὸν τραπεζίτη. Ὁ κ. Λιάκος γύρισε τότε στὸν Ἀρχηγὸ καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴ συμβάνειν:

— Ἡ συνθηρῶδεις κλοπὲς τῶν κοσμημάτων τῆς εἶχαν ῥεῖσι ἀρρωστηνὸς στὸ κρεβάτι τῆς σύγγο του, ἡ ὁποία ἤσπαισε τώρα νὰ δῇ τὸν Ἀρχηγὸ γιὰ λίγες στιγμὲς. Ὁ Ἀρχηγὸς δέχτηκε προθύμως. Μὰς ὠδήγησαν σ' ἕναν εὐρύχωρο κοιτῶνα, ποῦ εἶχε, ἔπιλα καὶ κλινοσκεπάσματα, ἦσαν λευκὰ. Πῆνε στὸ κρεβάτι τῆς βρωσιώταν ἑαλωμένη, χλωμὴ καὶ μὲ σκόρπια τὰ ὄρατα τῆς μαλλιά ἡ κ. Λιάκος, μὲ ἀπ' τῆς ὄραϊότερες Ἀτθίδες τὴν ἐποχὴ αὐτή. Μόλις ἐμπήκαμε μὲσα, ἡ γυναικὴ τοῦ τραπεζίτη μὲς παρακάλεσε νὰ καθήσουμε καὶ ἄρχισε νὰ ζητᾶ πληροφορίες γιὰ τῆς ἐνέργειες τῆς ἀστυνομίας...

— Ὁ Ἀρχηγὸς τὴν καθήσπαισε: — Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία, τῆς εἶπε, κάνω καὶ ἐγὼ καὶ τὸν δ,τι εἶνε ἠνατόν γιὰ νὰ βοθ τὰ κοσμημάτα ποῦ σὰς ἐκλεψαν. — Τὸ ἐλιπίσετε, κυρία μοιφοραξε; — Ναι, κυρία, τὸ εἶπαῶ. — Καὶ μοιροῦ νὰ ἐλαμ ἦσυχη, ἀπολύτως ἡσυχη σχετικῶς; — Μάλιστα, κυρία, ἀπολύτως ἦσυχη. — Εὐχαριστῶ, κ. μοιφοραξε. Ἐμπιστεύομαι σὲ σὰς...

— Ὅταν βρεθίκαμε στὰ δομοῦ, εἶπα στὸν Ἀρχηγὸ, ὁ ὁποῖος ἦταν βοθισμένος σὲ σκέψεις: — Ὅστε εἶσαι τόσο βέβαιος πὸς κρατᾶς στὴ χεῖρα σου καὶ τὸν κλέφτη καὶ τὰ κοσμημάτα; — Ναι, ἀπολύτως βέβαιος. — Κι' ὅμως δὲν ἔκαμες τίποτα μέχρι τῆς στιγμῆς.

— Μέχρι τῆς στιγμῆς ἔκαμα πολλά. Ἀποῦε δὲ... — Ἀποῦε;... — Ἀποῦε τὰ πᾶσιμα καὶ τὸν... κλέφτη — ἄς τὸν ποῦμε ἐστὶ σαστὸν.

— Ἐπὶ τέλος! φώναξα. — Ἐλα λοιπὸν νὰ μὲ παρῆς ἀπ' τὴν Καταδίωξι, μὲλις νυχτόσει. — Ἐὰ εἰμ' ἔκει στὴν ὥρα μου. Εἶμαι περιεργὸς νὰ δῶ πὸς τὰ τελειώση δὴ αὐτὴ ἡ ιστορία.

— Πραγματικὰ, μὲλις βράδυνασε, πῆγα στὴν Καταδίωξι. Ὁ Ἀρχηγὸς μὲ περμενε. — Φεύγομαι ἀμέσως, μοὺ εἶπε.

— Κατὰν, ἀποῦ ἔβωσε μερικὲς ὀδηγίες σὲ δὺο μυστικὸς ἀστυνομικοὺς ποῦ τὸν συνώδευαν, ἔειπνίκαμε. Στὸ δομοῦ ῥάματα τὸν Ἀρχηγὸ τι εἶχαν μάθει τὰ λαγονικά τρυ γιὰ τὸν ἄγνωστο νέο ποῦ παρακολούθησαν τὴν προηγούμενη νύχτα.

— Ὁ Ἀρχηγὸς χαμοῖελασε. — Ἐμαθᾶν δ,τι χρεαθότανε, μοὺ ἀπάντησε. Θὰ σοὺ ἐξηγήσω κατὸν. Πᾶντως δὲν ἔπεσα ἔξω στῆς ὑποψίες μου χετῆς τῆς νύχτα. Σὲ λίγο φτάσαμε μπρὸς τὸν μέγαρο τοῦ κ. Λιάκου.

(Ἀκολουθεῖ)